

בס"ד

ליקוטי בן לאשרי

מתוך ספר בן לאשרי ברכה משולשלת

מהג"ר יצחק הכהן הוברמן זצ"ל - "הצדיק מרעננה"

פרשת קרח תשפ"א

רבינו ע"ה בנבואה כבר היה יכול קרח שהיה חכם גדול לכוון הטעם בחכמתו, ועל כן גם שלמה המלך ע"ה רצה לידע בחכמתו וכאומרם ז"ל (במדבר רבה פ"ט, י"ג) ביקש שלמה לידע טעם פרה אדומה, והיא רחוקה ממני, היינו שורש נשמתו רחוקה משורש משה רבינו ע"ה ועל כן לא הועילה חכמתו לבד, דבעינן גם כן שיהיה תרוייהו בני חד מזולא כמבואר שם (בבא בתרא הנ"ל) בתירוצים הקודמים. וזהו פירוש הפשוט במדרש פליאה מה ראה קורח לחלוק על משה, הלא הכל ידעו שלא קם ולא יקום כמשה, ומתריץ פרה אדומה ראה, שזה לא נתגלה לשום אדם והוא חקרה בחכמתו, על כן חישוב את עצמו לגדול ושקול כמשה רבינו ע"ה. אך על ידי הקנאה והמחלוקת נסתלקו ממנו ניצוצי הבל ונכנסו במקומם ניצוצי קין, דאמרו בזהר הקדוש (תקוני זהר קיח, א) שהיא קינא דמסאבותא, שאין לו אלא אבדון כידוע ליודעי חן (עיי' הסבר בדף רכב). ועיין בספר הזכות להגאון הקדוש החידושי הרי"מ זי"ע ותראה סייעתא גדולה לחידושנו: (עמ' פו)

רמז. ויקח, עם הכולל גימטריה הסכמ, קרח בן גימטריה במשיח, יצהר בן קהת בן לוי גימטריה תתק"ס (א"ה): להבין ענין תתק"ס לדרוש זה עיין

שאינה באמת, אלא משפה ולחוך, חרט שקר: (עמ' פד)

ויקח קרח. במדרש רבה (במדבר רבה יח, ב) חכם גדול היה קרח ומטועני הארון היה, דאמרו רז"ל (במדבר רבה פ"ג, יא) למה היו בני קהת מועטין שהיה הארון מכלה בהם. והעידו רז"ל שקורח היה עד הבליעה מטועני הארון ולא ניזוק, זאת אומרת שהיה באמת אדם גדול ראוי לשאת עבודת הקודש. וברש"י הלשון וקרח שפיקח היה (רואה לשון פוקח עורים) כו' עינו הטעתו. לולי דמיסתפינא אמינא דענין מחלוקת של קרח היה על שהשיג טעם פרה בחכמתו, אחר כך מצאתי דכן כתב הישמח משה מסברא דנפשיה בלי שום ראייה וטעם, כאומרם ז"ל (בבא בתרא יב, א) חכם עדיף מנביא כו' תדע דאמר גברא רבא מילתא ומתאמרא הלכה למשה מסיני כותיה, והיינו דמשה רבינו ע"ה נתגלה לו זה בנבואה כאומרם ז"ל (במדבר רבה פ"ט, ו) לך אני מגלה טעם פרה ולאחרים חוקה, כלומר שלא אגלה, אבל בחכמה יכולים לידע:

ועיינתי בלקוטי תורה דהאריז"ל (בפרשתנו) וראיתי דמשה רבינו ע"ה וקרח משורש אחד היו, הבל קרח גימטריה משה, ועל כן לקורבתו בשורש נשמתו אין רחוק דכשנתגלה למשה

דרוש, ויקח קרח בן יצהר גו'. ברש"י ודתן ואבירם, ומה ראה קרח לחלוק עם משה, נתקנא על נשיאותו של אליצפן בן עוזיאל כו', הקשו המפרשים אם כן למה המתין עד אחר מעשה המרגלים, ויש לומר על פי מה שכתב האר"י ז"ל (שער הפסוקים, יחזקאל ב') דלעתיד לבוא יתעלו הלויים ויהיה מדריגתם גדולה ממדריגת הכהנים, וידוע גם כן דאם לא היה חטא המרגלים היו נכנסים תיכף לארץ ישראל, ומשה רבינו ע"ה עמהם והוא תיקון הכללי, על כן לא היה כדאי לקרח לחלוק על זמן מועט כזה, מה שאין כן אחר המרגלים שנגזר עליהם להיות ארבעים שנה במדבר, לא היה יכול להתאפק: (עמ' פד)

דרוש. ויקח קרח. ברז"ל (הובאו דבריהם ברש"י) לקח עצמו לצד אחד, עיין ספר הקדוש בן איש חי שכתב אחר אותיות קרח, אותיות רשט ועם קרח יעשה אותיות חרט שקר, עיין שם מה שפירש הכונה. ולענ"ד הכונה על פי אומרם ז"ל (בבא בתרא עד, א) דרבה בר בר חנא שמע שצועקים משה ותורתו אמת והן בדאין, וקשה דאם עושין תשובה ומתחרטין למה אינם יוצאים מגהינם, כדאמר שם שכל ל' יום מחזירם גהינם לשם כבשר בקלחת, אך על פי זה יש לפרש והן בדאין שמשקרין בחרטתן

"הנני מוסר עוד מודעה שהחלטתי להתפלל בל"נ בכל יום על כל אלה שיעיינו בספר ויגידו בשמי דברי תורה לאחרים שיוושעו מכל צרה שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב" – רבינו בספרו חלק א'

א

להנצחה ועוד פרטים להתקשר ל office@rabbidg.com

בס"ד

ליקוטי בן לאשרי

מתוך ספר בן לאשרי ברכה משולשלת

מהג"ר יצחק הכהן הוברמן זצ"ל - "הצדיק מרעננה"

אבל אם היה נותן ממנו צדקה לא היה נופל בטעות: (עמ' פט)

דרוש. במדרש פליאה מה ראה קרח לחלוק על משה, פרה אדומה ראה. ויש לבאר בפשיטות על פי דברי רש"י על פסוק ומדוע תתנשא, לא אתם לבדכם שמעתם אנכי ה' אלוקיך בסיני כל ישראל שמעו, הכונה שבחטא העגל המליץ משה רבינו ע"ה על בני ישראל שאין עליהם אשמה כל כך לפי שהקב"ה אמר הדברות בלשון יחיד ולמשה לבדו החיוב לשמרן, ועל כן ממילא בני ישראל פטורין (שמות רבה פמ"ג, ה). וקרח אמר שבאמת חטאו בני ישראל בעגל, אבל המליץ עליהם כאומרם ז"ל (עבודה זרה ד, ב) לא היו ישראל ראוין לאותו מעשה, אלא כדי להורות תשובה לרבים, ובאמת הוכיח קרח שהצדק עמו. על זה אמר פרה אדומה ראה, שרש"י מביא בשם רבי משה הדרשן, שהוא כפרה על העגל, ואי כדברי משה רבינו ע"ה שלא נצטוו בני ישראל לגמרי ולא חטאו אם כן מה צורך להם בכפרה, אך באמת טעה קרח, דאפילו אחר טעם רבי משה הדרשן גם כן נשארה מצות פרה אדומה חוקה, ולא נתגלה טעמה האמיתי אלא למשה רבינו ע"ה, כאומרם ז"ל (במדבר רבה פ"ט, ו) לך אני מגלה טעמה ולאחרים חוקה: (עמ' צב)

לכנוס לביתו היו יכולים לקרות בקול מבחוץ. ויש לומר דחדא מתורצת בחברתא, דבגמרא (יומא מז, א) קמחית היו לה ז' בנים וכולם שמשו בכהונה גדולה, אמרו לה חכמים במאי זכית כו' מימי לא ראו קורות ביתי שערות ראשי, מבואר מזה כיסוי השער דאשה מביא בניה למעלת כהונה גדולה, וממילא מובן להיפך דהמגלה שערותיה בפרט כשסותרתם אין בניה זוכים לכהונה גדולה, בפרט הבעל שיזדו למחות ואין מוחה, בודאי מאבד הסגולה שעל ידה זוכין לכהונה גדולה. והם רצו שכולם יהיו כהנים גדולים כברש"י ואתם ר"נ איש מבקשים כהונה גדולה. ועל כן כשראו אשתו של און מגלה שערותיה כבר הסכימו שאינו ראוי להיות כהן גדול, ומה צריכים לקרותו, והבן: (עמ' פט)

דרוש. ויקח קרח. רז"ל (במדבר רבא יח ז, הובאו דבריהם ברש"י) וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זו עינו הטעתו, על דרך צחות נראה לענ"ד עינו גימטריה ממון, לפי שהיה לו הרבה כסף כאומרם ז"ל (פסחים ק"ט, א) בעושרו של קרח, עושר שמור לבעליו לרעתו, שאינו נותן ממנו צדקה, דבמדבר שהיו כולם אוכלי המן לא היה למי ליתן צדקה, אז העשירות היא לרעתו רחמנא ליצלן,

בסה"ק חסד לאברהם אזולאי, מעין שני נהר נ"ט ודו"ק) כשיעור המקוה. והכונה דפירש רש"י עינו הטעתו ראה שמואל יוצא ממנו, שמשח את דוד המלך ע"ה שורש משיח, והנה המפרשים כתבו דקרח רצה להיות כהן גדול דסבירא ליה ב' מלכים אפשר להשתמש בכתר אחד, ומשה רבינו ע"ה סבירא ליה אי אפשר אלא כהן גדול אחד, וראה ממיעוט הלבנה. אך לימות המשיח כתיב (ישעיה ל, כד) והיה אור הלבנה כאור החמה וכמו שהיתה קודם מיעוטה וחשב קרח שכבר הגיע הזמן, ועל כן סבירא ליה שראוי גם כן להיות כהן גדול. על זה אמר לו משה רבינו ע"ה בוקר, עכשיו לילה, גלות, עת שכרות, כדכתיב (ישעיה נא, כא) בגלות שכורת ולא מ"יין, על כן אני אומר לך אי אפשר, אבל בוקר כשיהיה זמן הגאולה אני מודה לך, וכמו שכתב האר"י ז"ל (לקוטי תורה יחזקאל ב') דלעתיד לבוא ימותקו הדינים ויהיה מעלת הלויים גבוה מהכהנים ויעלה קרח מנפילתו, והלכה כבית שמאי: (עמ' פח)

דרוש. ואון בן פלת, איתא (סנהדרין קט, ב) וכן הוא בתנחומא אמר רב און בן פלת אשתו הציילתו, אמרה לו כו' ישבה על הפתח וסתרה שיערה כל דאתי למקרייא הדר, ויש להבין למה עשתה דוקא זה, וגם הלא אם לא היו יכולים

"הנני מוסר עוד מודעה שהחלטתי להתפלל בל"נ בכל יום על כל אלה שיעיינו בספר ויגידו בשמי דברי תורה לאחרים שיוושעו מכל צרה שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב" – רבינו בספרו חלק א'

ב